

Квітневий гомін

Бельський Сидір

О чарівнице, ніч весняна!
Ти повна звабних таємниць.
Я до землі схиляюсь ниць:
Вона вологою духмяна,

Теплом одвічним зогріва.
Ступнеш — і голкою трава

Гаптує прибережний схил.
Дерева дихають, не сплять.
І навіть чути шерхіт крил
Птахів, що з вірію летять.

В саду набрякла соком брость.
Шумує кров. Весняна млость.

Тікає ніч, і незрівнянно
Вже неба світиться намет,
Завмер в чеканні вертолет:
Тремтить-тремтить зоря багряна,

І сонця промені-мечі
Вітають мудрих сіячів,

Що сиплять зерно золотаве
В сівалки, ладять сошники...
Тут ветерани, юнаки.
Сигнал: "Рушаймо!" — заоктавив,

Пливе чорноземом кортеж...
І радості немає меж:

Ми не дарма лани орали.
На честь землі звучать хорали,
І жайворон з височини
Співає арію весни.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/belskyi_sydir/kvitnevyi_homin